

Ningú no es
va cruspir cap
criatura durant la
redacció d'aquest
llibre

PAMELA
BUTCHART

Il·lustrat per
THOMAS
FLINTHAM

L'ATAAC DE LES CUINERES DIMONI

Bindi
Books

Índex

1. Infame	5
2. Les cuineres s'han tornat calbes	9
3. Gerres d'aigua amb ulls	19
4. L'agent cívic	30
5. La nova cuinera en cap	44
6. ULLS!	58
7. Estem en GUERRA!	65
8. CARA D'ALVOCAT ENVERINAT!	71
9. Verí, dimonis i pedres al ronyó	85
10. Éssers dolents i fantasmagòrics antics	95
11. Una sensació MOLT estranya	109
12. Amy	118
13. Un antídot contra dimonis	129
14. Una missió superperil·losa a la biblioteca	136
15. La CUINERA DEMONÍACA ve a caçar-nos!	150
16. És massa tard per a l'Amy	156
17. PÀNIC al ping-pong	165
18. La festa d'aniversari demoníaca	177
19. UNA EXPLOSIÓ GEGANT DE PURPURINA!	193
20. Desfilada de dimonis	203

21. El pastís ENVERINAT!	215
22. A la Maisie l'han segrestada les gavines	229
23. Seguiu aquells MITJONS!	233
24. Enemiga al Cau	241
25. LA CARN DE GAVINA NO ÉS CAP DELÍCIA!	260
26. Ai, que EXPULSARAN la Maisie!	265
27. El NOU pastís de l'escola!	274

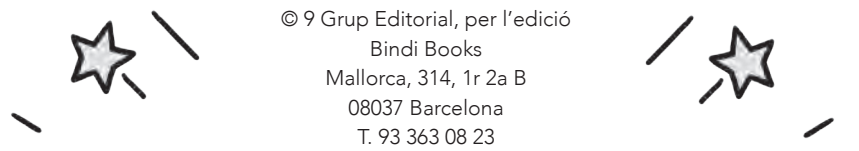
Títol original anglès: *Attack of the demon dinner ladies*

Publicat originalment en anglès el 2016 per Nosy Crow Ltd.
The Crow's Nest, 10a Lant Street, Londres, SE1 1Qr, UK

© del text: Pamela Butchart, 2021

© de les il·lustracions: Thomas Flintham, 2021

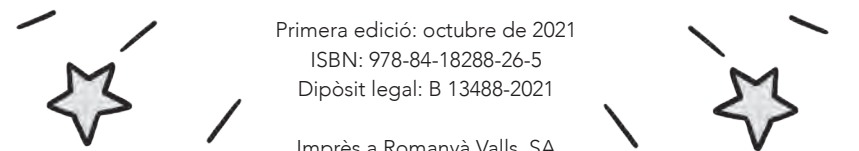
© de la traducció: Scheherezade Surià López, 2021

© 9 Grup Editorial, per l'edició

Bindi Books
Mallorca, 314, 1r 2a B
08037 Barcelona
T. 93 363 08 23

Disseny i maquetació: Endoradisseny

Primera edició: octubre de 2021

ISBN: 978-84-18288-26-5

Dipòsit legal: B 13488-2021

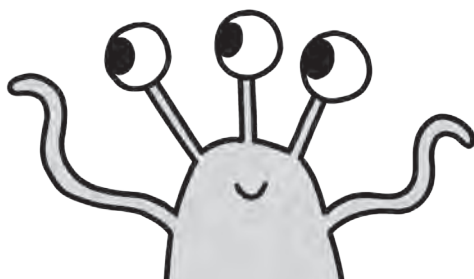
Impress a Romanyà Valls, SA

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre,
ni la seva incorporació a un sistema informàtic,
ni la seva transmissió en cap forma ni per cap mitjà,
sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes,
sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright.

Per a tots els fans
dels llibres de l'Izzy
(sí, sí, això t'inclou a TU!).
Moltes gràcies per llegir els llibres.
Sou INCREÏBLES!

No sabia que hi havia més d'un tipus de famós.

Em pensava que només et feies famós per coses **BONES**, com ara ser rei o guanyar les Olimpíades o tenir molta traça a retallar els arbustos amb formes impressionants. Però

vaig descobrir que també pots ser famós per fer coses **DOLENTES**, com començar una guerra, fer malbé un quadre supercar o robar un espantaocells.

La meva amiga Jodi diu que, quan et fas famós per una cosa **DOLENTA**, se'n diu

INFAME.

Com aquell personatge il·lustre, en Guy Fawkes, quan va voler tirar petards a casa del primer ministre... mentre el primer ministre dormia.

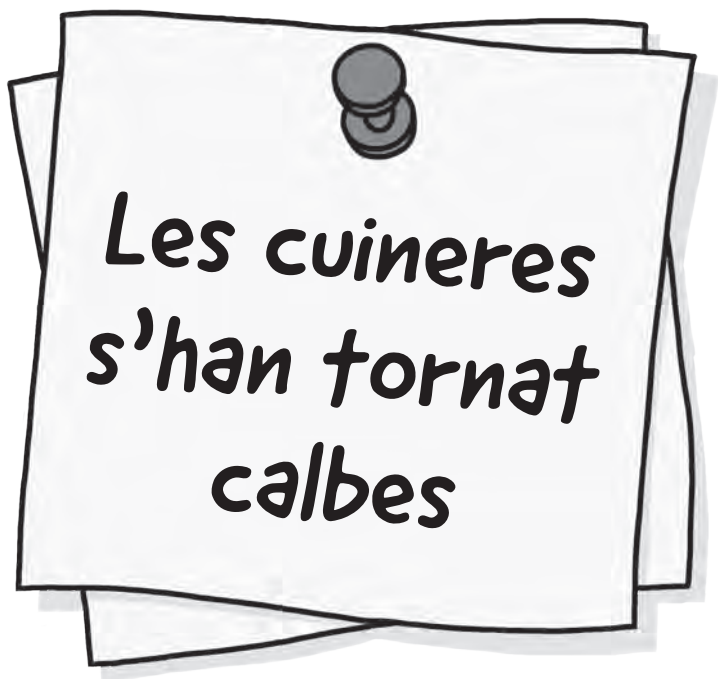
I això és exactament el que va passar a l'escola amb la nova cuinera en cap. Era **INFAME** i ho sabem **SEGUR**, perquè l'agent cívic ens ho va dir. El que no sabíem, però, era **PER QUÈ** era infame, fins que van aparèixer les gavines i les cuineres es van tornar calbes i vam descobrir el

El Zach va dir que hauríem d'haver parat més atenció a la **SENSACIÓ ESTRANYA** que noto cada cop que veig la nena nova perquè, si ho haguéssim fet, a la Maisie pot-

ser no se l'haurien endut les gavines. I té
raó, perquè trobar algú segrestat per les ga-
vines no és gens fàcil, sobretot quan ets tan
petitona com la Maisie i ni tan sols pots se-
guir-ne els xiscles perquè s'ha desmaiat. Així
doncs, l'única cosa que pots fer és seguir el
rastre de mitjons.

Les cuineres s'han tornat calbes

Tot va començar divendres, quan anàvem de camí al menjador.

Baixàvem les escales quan la Maisie va dir:

—Que estrany. Encara no en sento l'olor.

I això **SÍ** que era estrany, perquè la Maisie volia dir que no sentia l'olor del **PASTÍS DE**

CARN i ella **SEMPRE** l'ensuma abans d'arribar al menjador quan és el Dia del Pastís de Carn. I tots sabíem que era el Dia del Pastís de Carn, perquè era divendres i les cuineres encara no l'havien servit aquella setmana, i sempre el serveixen com a **MÍNIM** un cop a la setmana, encara que faci molta pudor.

Quan vam arribar al menjador, la Jodi, el Zach, la Maisie i jo vam seure a la taula de les carmanyoles, perquè aquell dia dúiem entrepans. A nosaltres no ens agrada gens el pastís de carn i, a més, a la Maisie li fa moltíssima por.

Un cop, la senyoreta Kidd (la malvada

monitora del menjador) va intentar que la Maisie mengés pastís de carn i la Maisie va caure desmaiada de cara al plat, perquè es desmaia gairebé sempre que té por.

Bé, doncs resulta que tots ens preguntàvem per què cap de nosaltres no sentia l'olor del pastís de carn i llavors ens vam adonar que alguna cosa **ESTRANYA** passava al menjador aquell dia.

Les cuineres semblaven diferents. Duien uniformes nous i unes gorres molt xules al cap, que normalment no porten. Acostumen a dur una espècie de gorres de dutxa tan velles que els surten els cabells pertot arreu. Però no vaig veure enlloc

★ **NI UN SOL FLOC** ★

de cabells de cuinera i aleshores el Zach va dir que potser ara eren totes calbes i que per això havien de dur aquelles gorres. Però no ho sabíem del cert.

Ens va semblar estrany que les cuineres, aquesta setmana, no haguessin preparat

pastís de carn, que portessin gorres i roba nova... i que potser estiguessin calbes.

La Jodi va dir que tal volta el motiu de la **CALVÍCIE** era que els **FUMS** de cuinar el pastís de carn els havien matat els **FOL·LICLES CAPIL·LARS** i que per això eren calbes i ja no feien pastís de carn.

Però, aleshores, a la Maisie li van començar a tremolar les mans i va dir:

—Crec que és més que això. **MIREU!**

I tots vam mirar la gerra d'aigua, perquè era el que ens assenyalava la Maisie.

Tots ens vam quedar mirant **FIXAMENT** la gerra en silenci fins que el Zach va dir:

—**QUÈ** és allò d'allà
dins?

Jo vaig con-
tar que no en tenia
NI IDEA i la Jodi va fer
que no amb el cap; ella
tampoc no ho sabia.

—Sembren uns **ULLETS**
molt petits! —va dir el
Zach.

I, en aquell instant, la Maisie va fer un bot,
tota esparverada, i, sense voler, va tombar la
gerra, i l'aigua plena d'ullets es va vessar per
tota la taula i el terra.

Vam trigar **LA VIDA** a tranquil·litzar la Maisie, fins i tot després que ens fessin sortir al pati a menjar els entrepans, perquè la senyoreta Kidd va dir que havíem fet un **NUMERET**.

La senyoreta Kidd no ens va voler dir què feien aquells ulls tan estranys a la gerra d'aigua i la Jodi va dir que creia que era perquè estava tan espantada com nosaltres de veure'ls. I que potser ella tampoc no sabia què eren.

La Maisie no deixava de cridar que tenia la màniga mullada d'**AIGUA D'ULLS**, així que em vaig haver de treure el jersei i donar-l'hi

perquè no es desmaiés, tot i que el meu jersei li anava massa **GRAN**.

—Penseu que eren ulls de veritat? —va preguntar la Jodi.

Jo me la vaig **MIRAR**, perquè tot just havia aconseguit tranquil·litzar la Maisie i no volia que li tornés a agafar la fluixera. Però la Maisie va dir que no passava **RES** per par-

lar dels ulls, perquè volia saber què passava a l'escola per decidir si havia de demanar a la seva mare que li escrivís una nota

per no tornar a trepitjar mai més el menjador.

El Zach va dir que aquells ulls semblaven els ulls negres i brillants d'un animal i tots hi vam estar d'acord.

La Jodi va dir que potser eren **ULLS DE PANEROLA** i llavors la Maisie va posar el cap entre els genolls durant una eternitat fins que va poder respirar amb normalitat un altre cop.

Ningú no sabia què fer, així que vam decidir esperar fins al dinar del dia següent per veure si encara hi havia ulls a les gerres d'aigua.

La Jodi va dir que, **FOS COM FOS**, havíem de tornar a dur entrepans, perquè les cuineres havien ficat ulls de panerola a l'aigua i **VES A SABER** què posaven al menjar! I tenia raó, de manera que tots vam prometre que dilluns portaríem entrepans.

